

Grigol Robakidze

Megi - een Georgisch meisje

Roman

© 2024 A. Djavakhadze / Uitgeverij U2pi

Titel: Megi - een Georgisch meisje

Auteur: Grigol Robakidze

Vertaling: Artchil Djavakhadze

Redactie: Tineke en Hans Hagen

Omslagillustratie: David Chichua

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978 94 9336 430 1

NUR: 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Aan Stefan Zweig
De dichter en de mens

Ik ben in oktober geboren. Bijna alle beslissende gebeurtenissen in mijn leven hebben in deze maand plaatsgevonden. In oktober 1928 verscheen mijn roman "Het slangenhemd" in het Duits. Deze gebeurtenis was voor mij van een bijzonder belang, omdat dit het eerste literaire werk is waarin de meer dan 1500 jaar oude Georgische cultuur aan de Europese lezer is gepresenteerd. Hiermee wil ik uiteraard niet zeggen dat dit het enige boek is dat het waard is om in een Europese taal vertaald te worden. Maar het feit dat deze gebeurtenis diepe indruk op mij heeft gemaakt, zal, hoop ik, goed worden begrepen. De uitgever stuurde me een aantal exemplaren van de Duitse editie van het boek, en ik wilde die schenken aan mijn geliefde vaderland, waarin dit boek zich afspeelt en waaraan het in feite zijn ontstaansgeschiedenis te danken heeft. Ik wilde het zelf aan mijn grijze moeder, die ik al een hele tijd niet meer had gezien, overhandigen. Op een mooie dag maakte ik me klaar om op pad te gaan naar mijn geboortedorp.

Ik vraag de lezer er een kaart van de Kaukasus bij te nemen en daarop de spoorlijn van Tbilisi naar Batoemi te zoeken. Dit was namelijk de route die ik volgde. Na een reis van acht uur arriveerde ik op het kleine station van Sviri, op de grens tussen Boven- en Beneden-Imeretië.

Ik zou ook het volgende tegen de Europese lezer willen zeggen: Georgië omvat verschillende regio's. Hier wonen Kachetiërs, Kartaliërs, Imeretiërs, Goeriërs, Mingreliërs, Adzjariërs, evenals bergstammen van Svans, Chevsoers, Psjavs en Toesjins. Het zijn allemaal Georgiërs die dezelfde Georgische taal spreken, met uitzondering van de Svans en de Mingreliërs, die

hun eigen dialect hebben. Maar ook deze dialecten zijn varianten van de Georgische taal, en hun literaire en kerkelijke taal zijn gewoon Georgisch.

PROLOOG

Op een avond in oktober arriveerde ik op het station van Sviri. Een ouder familielid wachtte me op, waarna we te paard naar ons dorp gingen.

De geur van mijn geboorteland was bedwelmend. Jeugdherinneringen wervelden als zwermen vogels om me heen om vervolgens langzaam te verdwijnen. En wat verrassend was: het leek alsof alle gedachten van enige betekenis die mij als volwassene bezighielden, al in het kind zaten dat toen over de aarde rende. Terugkijkend zag ik ze als wazige beelden, zwevend als transparante kwallen op het grenzeloze wateroppervlak van het bewustzijn van een kind. Is het mogelijk dat zulke visioenen prototypen zijn van prehistorisch bewustzijn dat een kind met zich meedraagt, vanuit de donkere diepten van de vruchtbare aarde? Ik waag het niet om te gaan roeren in hetgeen onder de mistige sluiers verborgen is.

Het was een rustige herfstavond. Ik genoot van de beelden van mijn geboorteland. Het begon al met het wachtlokaal op het station! Een onvergetelijke ervaring is hiermee verbonden. Op mijn achttiende besloot ik in Duitsland te gaan studeren. Mijn vader bracht me naar het station, maar wachtte niet tot de trein arriveerde. Hij nam kort afscheid en vertrok. Er zat droefheid in zijn woorden, die hij met grote moeite voor me verborgen hield. Het was niet gemakkelijk voor hem om zijn enige zoon naar een onbekend land te laten gaan. Maar hij verdrong zijn tranen. Ik begreep heel goed dat het afscheid nemen in de trein een nog zwaardere beproeving voor hem zou zijn geweest. Dit puffende monster zou mij letterlijk van mijn vader wegrukken. Mijn vader hield oneindig veel van mij, en dat wist ik, maar hij liet zijn gevoelens nooit zien. Ik was bedroefd en keek de verdwijnende

figuur verdrietig na. Mijn vader keek niet meer achterom. Eindelijk arriveerde de trein. Ik stapte in het rijtuig en opende onmiddellijk het raam. De trein zette zich in beweging. Ik nam afscheid van mijn geboorteland. Allereerst kwam het wachtlokaal voorbij, maar niet ver daarvandaan zag ik, twee of drie stappen van de weg, een man tegen een boomstam leunen. Het volgende moment ontmoetten onze ogen elkaar. Met grote ogen keek hij naar de voorbij rollende trein, elk rijtuig, de mensen die voor de ramen stonden: zijn blik zocht naar iemand, verlangend naar een reactie. Het was mijn vader. Ik voelde de tranen in zijn ogen. Ik zal deze blik, vol liefde en bezorgdheid, nooit vergeten. Voelde hij dat ik hem zag? Had hij mij opgemerkt? Ik was daar niet zeker van. En later heb ik mijn vader er nooit meer naar gevraagd.

Toen we het wachtlokaal achter ons lieten, merkte ik dat die boom er niet meer was. Maar ik stelde me nog steeds de doordringende blik voor, die de ruimte gretig in zich opnam. Mijn paard struikelde.

“Wat is er met jou aan de hand?” - vroeg mijn neef.

“Niets...” - antwoordde ik met een vermoeide stem.

We doorwaadden de rivier de Kvirila en liepen nog een halve mijl. Daar staat de inmiddels ook ouder geworden walnotenboom. Hoe vaak heb ik niet in de schaduw van zijn dikke kruin gerust. Hoeveel dromen heb ik niet onder zijn laag buigende takken gehad! Eén ervaring uit vele andere zit nog helder in mijn herinnering. Ik was zestien jaar oud. Ik was met mijn paard op weg naar een naburig dorp. Niet ver van deze boom ontmoette ik een herderinnetje met een kudde schapen en varkens. Tegen de achtergrond van de middaghitte leek ze mij betoverend mooi. Ik werd verblind. Op hetzelfde moment sprong ik van het paard, trok het bange meisje naar me toe en

drukte mezelf tegen haar kuise lippen, waarbij ik alles in de wereld vergat. Ik weet niet meer of het meisje toen schreeuwde van schrik. Mijn geheugen bevat alleen mijn eigen schreeuw, die uit mijn borst barstte als het gebrul van een wild beest, overweldigd door lust. Ik sprong meteen op mijn paard. Als een bliksemschicht werd mijn vreugde op het dier overgebracht, vermengd met vage angst - waarna we wegvlogen. Dit was mijn eerste kus. Waar zou dit herderinnetje nu zijn? Leeft ze nog? Misschien is ze moeder geworden, heeft ze zelfs al volwassen zoons en dochters, en denkt ze af en toe met een glimlach aan die ondeugende jongen, die in een oogwenk een kus op haar jonge lippen drukte, misschien ook haar eerste?

We reden verder en bereikten de brug die beide oevers verbindt op het punt waar de rivieren Tsjolaboeri en Dziroela samenkomen. Opnieuw herinneringen, en net zo onuitwisbaar. Ik was veertien jaar oud en wilde koste wat het kost op 6 januari het feest van de wijding van het water in Koetaisi meemaken. Mijn vader ging met me mee. We besloten er lopend naartoe te gaan. Toen we de rivier naderden, merkten we dat een overstroming alle boten had meegesleurd en dat de brug ver weg was. Wat te doen? Toen kwamen er twee ruiters aan. Zij hadden me over de gezwollen rivier kunnen dragen, maar helaas voor ons waren ze allebei dronken op weg naar een bruiloft. Eindelijk stopte er een kar met een paar buffels. De buffelkardrijver wilde me wel meenemen.

Mijn vader bleef aan de kant. De buffelkar ging het water van de Tjolaboeri in, dreef een tijdje, kantelde daarna en raakte onder water. De buffels werden bang. De stroom voerde ons richting de Dziroela. Waar beide rivieren samenkomen, werd de zware kar als een stuk hout in de rondte gedraaid. Vanaf de oever hoorde ik mijn vader schreeuwen. Ik sprong van de kar en zwom naar de rechteroever van de Dziroela. Omdat ik een goede

zwemmer was, slaagde ik erin zonder veel moeite de kant te bereiken. Ik werd drijfnat naar een nabijgelegen molen gebracht. Al snel kwam mijn vader eraan. Om de brug te bereiken had hij eerst een heel eind stroomopwaarts langs de rivier moeten lopen. Ze brachten me naar bed en ik moest de hele nacht in de molen doorbrengen...

En nu naderden we deze molen. Hoe vervallen en verlaten leek het mij in de naderende schemering! Het begon te regenen.

“Moeten we hier niet even uitrusten?” - vroeg mijn neef.

“Graag...”

Wij stegen af. De molenaar begroette ons vriendelijk. Bij het vuur dat daar aangestoken was, onder het ritmische geklop van de molenstenen, stortte ik me in de wereld van mijn kinderdromen. Opeens leek het mij dat deze molen slechts een visioen was. Droomde ik niet ook over mezelf? Plotseling ging de deur open en kwam een oude man de kamer binnen. Ik huiverde. Is dit niet een geest? Of is het werkelijk de oude man die ik hier dertig jaar geleden heb gezien? Schrik overviel mij. Fluisterend vroeg ik mijn metgezel:

“Is dit soms Gegia?”

Hij antwoordde mij met een grijns:

“Ja, hij is het...”

Ik kende deze oude man al van kinds af aan.

In mijn thuisland komt het vaak voor dat er een zwerver in een dorp verschijnt en zich daar voor altijd vestigt. Deze oude man was ooit zo'n zwerver. Hij was al oud toen ik nog maar een jongen was. Ze beweerden dat hij uit het naburige Mingrelië kwam. En afgezien van het feit dat zijn naam Gegia was, was er niets over hem bekend. Hij was van gemiddelde lengte. Zijn

ongewoon dikke, kortgeknipte haar had een loden tint. Er was iets weerzinwekkends aan het gebruinde gezicht. Ondanks zijn gevorderde leeftijd stond hij nog fier rechtop. Rond zijn hele uiterlijk zweefde iets dat aan as deed denken. Alleen de ogen waren zo zwart dat hun echte kleur niet kon worden vastgesteld. De blik van de oude man gleed zo nu en dan opzij. Als hij zijn gesprekspartner recht in het gezicht keek, voelde hij zich ongemakkelijk. Hij hield van kinderen, maar zij waren bang voor hem. Hij droeg een grijs jasje gemaakt van de overjas van een oude soldaat, vastgebonden met een dik touw in plaats van met een riem. Het overhemd dat hij droeg was gemaakt van ruw linnen. Hij liep altijd op blote voeten en lette niet op splinters. Verschillende tamelijk grote splinters, die hij er niet op tijd had uitgetrokken, waren in de ruwe huid van zijn voeten gegroeid. De nooit geknipte teennagels waren volledig verbeend en zo dik als een vinger. De oude man leidde een ellendig bestaan, verhuisde van het ene gezin naar het andere en verbleef nooit langer dan een week in één huis. Het was niet moeilijk om hem eten te geven, want hij was niet kieskeurig en at bijna uitsluitend vruchten. Hij wist hoe hij moest naaien en hielp de gezinnen waar hij verbleef vaak met het naai- en verstelwerk. Hij had een rechthoekige zak van tafelzeil bij zich, waar hij nooit afstand van deed. Niemand wist wat erin zat. Gegia was extreem stil en sprak nooit over zichzelf. Zijn hele uiterlijk leek op dat van een soort melancholisch dier. Hij glimlachte zelden, en niemand slaagde erin hem te zien lachen. Hij ging regelmatig naar de kerk, maar bad alleen in volledige eenzaamheid. Soms kwam er een soort onverklaarbare wreedheid over hem heen. In dergelijke gevallen verhuisde hij naar een klein houten huis vlakbij de kerk; en hier gebeurde iets vreemds, wat de dorpelingen in verwarring bracht. Het gerucht ging dat hij een schommel voor zichzelf had gebouwd, maar niet alleen om erop te slingeren, maar ook om

zichzelf ermee te martelen. En aangezien de kerk maar een paar stappen van ons huis verwijderd was, kropen we op een nacht naar zijn verblijfplaats. Met angst en nieuwsgierigheid keken we door een kier naar binnen. Midden in de kamer brandde op de kleivloer een vuur. Zijn tas lag daar, deze keer open. Er stond een soort schilderij tegen een grote steen bij de haard, dat ons een icoon leek. De oude man schommelde heen en weer en mompelde een paar onbegrijpelijke woorden. We dachten toen dat hij aan het bidden was. Plotseling tilde Gegia de uiteinden van het touw op, maakte er een lus van en stak zijn hoofd erin. We werden bang en renden naar huis zonder achterom te kijken. De volgende dag zagen we hem echter gezond en ongedeerd terug.

Hij hield van mij, maar ik voelde alleen maar nieuwsgierigheid naar hem. Misschien zou ik van hem hebben gehouden als ik niet bang was geweest door de woorden van mijn vader, uitgesproken op een dreigende fluisterton:

“Hij is een dienaar van de duivel.”

Slechts één keer heb ik de oude man echt boos gemaakt. Het gebeurde 's middags toen hij bij ons thuis was en sliep. Ik zag zijn benen. De splinters die in de huid van zijn voeten zaten, wekten mijn nieuwsgierigheid. Ik kroop stilletjes naar hem toe en trok er aan een. Gegia draaide zich om, wierp me zo'n angstaanjagende blik toe en schreeuwde zo hard dat ik twee dagen lang niet bij zinnen kon komen, en alleen mijn grootmoeder me nog kon genezen met behulp van bezweringen. Maar al op de derde dag sloten Gegia en ik vrede en werden we vrienden zoals voorheen. Wat kwelde hem? Niemand kon zijn geheim ontrafelen. Ik herinner me vaag de ogenschijnlijk willekeurige woorden van een van onze doorgaans zeer zwijgzame burens: “Ze zeggen dat hij zijn zus heeft verkracht,

vandaar zijn waanzin.” Maar om de een of andere reden gingen deze woorden bij de nieuwsgierigen het ene oor in en het andere oor uit en maakten bijna geen indruk op hen. Gegia zelf hield zich steeds stil, op het koppige af. Als iemand hem lastigviel met vragen, stond hij meteen op, pakte zijn tas en liep zwijgend weg. De laatste keer dat ik hem hier, bij deze molen, zag, was de avond waarop ik, na de mislukte overtocht, hierheen werd gebracht!

De oude man kwam naar ons toe en begroette ons. Ik was verbaasd: hij was nauwelijks veranderd. Hoe oud zou hij kunnen zijn? Het was ondefinieerbaar. Ja, misschien wist hij zelf niet eens zijn exacte geboortedatum. Hij was geboren in Mingrelië in een tijd dat het feodalisme daar aan het uitsterven was, tijdens het bewind van de ‘koningin’ (heerseres) Ekaterina Dadiani¹. Toen kwam de Russische overheersing, daarna werd de Georgische burgerlijke republiek gevormd en ten slotte Sovjet-Georgië als onderdeel van de Unie van Socialistische Sovjetrepublieken. Hij had de wereldoorlog en de revolutie overleefd. En nu staat hij weer voor me, net als voorheen. Waren al deze enorme sociale omwentelingen werkelijk aan hem voorbij gegaan? Raakte de tijd, het meest mysterieuze ding ter wereld, hem niet langer aan? De oude man leek gevoelloos te zijn geworden; en zijn gezicht wekte de indruk van een kunstwerk gemaakt van hout.

“Herken je mij niet, Gegia?” - vroeg ik hem na een lange stilte.

Hij keek mij somber aan en antwoordde:

“Nee...” - Nog een keer stilte.

---

¹ De familie Dadiani is een sinds de 12e eeuw in Mingrelië gevestigd oudadellijk geslacht. Zij waren de soevereine prinses van de West-Georgische provincie Mingrelië.

Toen mijn neef mijn naam riep, huiverde Gegia een beetje en mompelde beschaamd:

“Aaaaa...”

Zijn gezicht vertoonde echter niet eens een spoor van verrassing. Hij ging bij ons zitten, dichterbij het vuur, aangezien de nacht niet zozeer koud was, maar toch wel vochtig. De oude man keek me weer aan met zijn gebruikelijke zware blik. De aanblik van dit bijna onmenselijke wezen, waarop misschien wel een hele eeuw zijn sporen had achtergelaten, was verschrikkelijk. Hij stelde mij een aantal vragen, die ik beschaamd beantwoordde. Langzaam ontdooide de oude man: de verdorde boom kwam tot leven. Er verscheen zelfs even een glimlach om zijn lippen. En plotseling vroeg hij mij, terwijl hij zijn ogen stijf samenknep:

“Weet je nog hoe ik je sprookjes vertelde?”

“Ja, natuurlijk... Hoe zou ik dat kunnen vergeten? Ik heb er zelfs een in een boek gepubliceerd” - antwoordde ik.

“Welke?”

“Over de jongen die in een steen veranderde...”

“Aaaaa! In welk boek?”

“Dit boek.”

Ik haalde de Duitse editie van mijn roman uit mijn tas, opende het boek en liet hem het gedeelte zien waar het over het sprookje ging. Gegia pakte het boek en begon er aandachtig naar te kijken. Bijzonder om iemand hier voor het eerst in zijn leven Gotische letters te zien bekijken! Maar ik merkte geen verrassing op het gezicht van de oude man. Hij zei nauwelijks hoorbaar:

“Dus je bent schrijver geworden!”

Ik kwam in de verleiding om hem te vertellen dat hij in dit boek voorkwam, maar toen ik zijn blik zag, werd ik opeens bang: het was onmogelijk om voor die ogen te liegen.

Mijn neef ging liggen. De molenaar inspecteerde de molen, ging naar buiten en leidde het water naar de afvoer. Alle drie de molenstenen stopten. Nu legde ook hij zich te rusten. Ik ging op een bank zitten die haastig met planken in elkaar was gezet. De molenaar en mijn neef vielen meteen in slaap. Gegia zat roerloos bij de kachel en zag eruit als een oude houtsnede. Het vuur doofde stilletjes uit, net als de oude man. Ik kon niet slapen, ook al was ik moe. Ik haalde een bundel gedichten van Paul Valéry uit mijn tas en begon erin te bladeren. Maar in deze wildernis, in deze oude molen, leken de woorden van de Parijse Alexandriër mij zo weinig overtuigend, zo oppervlakkig. Ook ik was niet meer dezelfde: ik had het gevoel dat de hele Westerse cultuur laag voor laag van mij af viel. De geest van Hegel, de talenten van Goethe, de klanken van Bach, de licht-donkercontrasten van Rembrandt - dit alles leek mij nu ver weg en vreemd. Het water borrelde. Een soort primitief ritme begon in mij te trillen. Ik begon de tijd waar te nemen als één groot geheel, en het leek alsof zijn loop was gestopt. Ik was nu dezelfde als toen, dertig jaar geleden; maar ik had moeite om onderscheid te maken tussen dit 'nu' en 'toen'...

Het geluid van het molenrad voerde mij ver weg. Mijn blik gleden over de stilstaande molenstenen en enigszins angstig nam ik hun primitieve rust waar. De oude man zat er maar stilletjes bij. Alles was zo mysterieus. Plotseling herinnerde ik me de tas van Gegia en verstijfde: had hij hem echt niet meer? Ik legde het boek neer en sloot mijn ogen, maar de slaap kwam niet tot mij. Ik deed alsof ik sliep. Gegia stond op en keek naar mijn neef en de molenaar. Beiden sliepen. De oude man keek mijn kant op. Ik lag daar zonder te bewegen. Er blafte een hond in de tuin. Gegia

liep naar de deur, deed hem open en keek de tuin in. Het geblaf hield op: er was dus niemand. De oude man kwam terug, hoestte en begon, zoals het mij leek, opzettelijk luidruchtig heen en weer te lopen. Vervolgens hield hij mij een tijdje nauwlettend in de gaten, maar ik bleef roerloos liggen. Nu was hij er blijkbaar van overtuigd dat ik sliep. Ik hield mijn adem in en keek naar al zijn bewegingen. Hij liep naar de hoek van de kamer, waar hij een klein houten kistje verborgen had onder een stapel vodden en haalde daar iets uit. Toen hij zich naar mij toe draaide, zag ik dezelfde oude tas, die nu helemaal onder de lapjes zat. Gegia opende zijn tas, haalde er een soort plank uit en ging bij het vuur zitten, met zijn rug naar mij toe. Ik richtte me voorzichtig op en wierp een blik op het houten bord. Maar stel je mijn verbazing voor toen ik daarop een portret zag staan. Het was het portret van een vrouw! Ik was stomverbaasd en kon mijn blik niet van het beeld afhouden. Gegia mompelde iets. Mijn ogen gingen vlammen. Ik voelde dat de oude man op het punt stond dit vuur op zijn rug te voelen en zich om te draaien.

Het volgende moment keek Gegia achterom. Zijn gezicht vertrok van woede. De vele rimpels trokken samen tot één frons. Het was alsof ik betoverd werd: in plaats van mijn ogen neer te slaan en weer te gaan liggen, sprong ik uit bed en rende naar hem toe. Nu was het Gegia die versteende. Hij bleef stil. Misschien dacht hij dat ik gek was geworden. Ik nam het houten bord van hem over en besepte meteen dat dit beeld een meisje voorstelde, precies een meisje: haar haren glansden in de zon, haar ogen... Maar hoe moet ik ze beschrijven? Dit waren viooltjes onder een struik met smeltende sneeuw. Maar waarom deze ogen beschrijven? Ieder woord zou zielig gebabbel zijn, een vertaling uit een dode taal. Het was niet zozeer een portret, maar eerder een soort magie, vastgelegd en gematerialiseerd door het penseel van de meester. Natuurlijk kon het niet vergeleken worden met

de vrouwenportretten van Botticelli of Leonardo da Vinci. De techniek was daarvoor te simpel. Maar er kwam een hekserijkraacht voort uit dit onvolmaakte kunstwerk... Ik begon te trillen. Ik ademde zwaar. Ik kon mijn ogen niet van het portret afhouden. Ik werd betoverd. Hoe meer ik naar het beeld van het meisje keek, hoe sterker de bekoring was:

“En, wat zeg je ervan? Ze is mooi, vind je niet?” - hoorde ik de oude man zeggen.

Het leek mij dat een onzichtbaar iemand plotseling mijn eenzaamheid had verstoord, in een poging de betovering waarin ik gevangen zat te verdrijven.

“Prachtig... Ja! Mooi...” - stamelde ik.

Alsof ik weer naar de aarde was afgedaald, zei ik plotseling, onverwacht voor mezelf, op bijna zakelijke toon:

“Hoeveel goud zouden ze ervoor geven!”

“Goud?” - vroeg Gegia geïrriteerd. - “Waarvoor zou ik goud nodig hebben?”

Zijn irritatie getuigde nu van minachting. Nadat ik al mijn moed verzameld had, stamelde ik kinderlijk:

“Geef het mij, Gegia... Alsjeblieft...”

Het gezicht van de oude man trilde en vertrok, maar slechts voor een ogenblik. En hij antwoordde sluw, alsof hij de enig mogelijke en daarom ware uitweg had gevonden:

“Goed, maar op één voorwaarde.”

“Welke?”

“Dat je mij niet naar haar verhaal vraagt.”

Ik kon geen woord uitbrengen. En plotseling werd mijn nieuwsgierigheid gewekt, oncontroleerbaar en onweerstaanbaar,

vergelijkbaar met wat de eerste mensen hadden toen de slang hen verleidde. Ik keek naar Gegia: in zijn slangachtige blik lag de wijsheid van de verleider.

“Nou, wat vind je? Mee eens?” - vroeg hij. Zijn grijns veranderde in een grinnik. Het verlangen om het geheim van het portret te onthullen, om het raadsel van dit gezicht te ontrafelen, brandde te sterk in mij om voor de verleiding te bezwijken. Ik besloot het geschenk te weigeren.

“Nee, ik wil haar niet...” - antwoordde ik teleurgesteld.

“Waarom wil je haar niet?” - vroeg de verleider, nog steeds grijnzend.

“Ik wil de geschiedenis van dit portret weten!”

“En wat als ik het voor je verberg?”

“Nee, nee, je moet me alles vertellen wat met deze afbeelding te maken heeft. Zonder dat heb ik niets aan het portret...” - antwoordde ik hem ongeveer.

“Oké, is goed, ik doe het op jouw manier... Ik zal het je vertellen... Eén keer in mijn leven zal ik het aan iemand vertellen... Ik zal het je vertellen...” - De glimlach verdween van zijn gezicht.

Gegia begon te praten. Hij praatte lang, bijna tot het ochtendgloren. Ik luisterde naar hem en onthield ieder woord. Later schreef ik het verhaal op dat Gegia mij had verteld. Ik veranderde de namen niet, omdat Gegia daarop had aangedrongen. Ik presenteerde alle gebeurtenissen zoals Gegia die mij had verteld.

Aan het einde van het drama heb ik iets van mezelf toegevoegd. Het voorbeeld van de grote dichter in ‘Dichtung und Wahrheit’

is mijn rechtvaardiging, want een dichter maakt van iedere
waarheid poëzie.